

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/185/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313215506
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Škrab
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8313215506.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Škraba a členov JUDr. Petra Šama a JUDr. Mareka Košča, v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Bratislava, Michalská 18, IČO: 36 854 140, proti žalovaným: 1/ P. Q., A.. XX.X.XXXX, W. O. A. I., H. XXX/XX, 2/ Y. I., A.. XX.X.XXXX, W. F., X. XXXXX/XX, zastúpenej: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA VALO & PARTNERS s.r.o., so sídlom Prešov, Konštantínova 3, IČO: 36 868 434, o zaplatenie 15.818,- eur s prísl., na odvolanie žalovanej v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 30.4.2015 pod č. k. 5C/109/2014-147, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo vzťahu žalobcu a žalovanej v 2. rade a vo výroku o trovách konania vo vzťahu týchto účastníkov.

Priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanej v 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1) Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) vyššie označeným rozsudkom uložil povinnosť žalovaným v 1. a 2. rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 15.632,24 eur, úrok z úveru zo sumy 11.000,- eur vo výške 11,9 % ročne od 16.10.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania zo sumy 11.000,- eur vo výške 9,25 % ročne od 16.10.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania zo sumy 3.049,96 eur vo výške 9,25 % ročne od 16.10.2013 do zaplatenia, všetko do 15 dní od jeho právoplatnosti. Žalovaných v 1. a 2. rade zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 937,50 eur, taktiež do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

2) Vychádzal z odôvodnenia návrhu, ktorým žalobca žiadal zaviazat' žalovaných v 1. a 2. rade, aby spoločne a nerozdielne mu uhradili sumu 15.632,24 eur, úrok z úveru vo výške 11,9 % ročne zo sumy 11.000,- eur od 16.10.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 11.000,- eur od 16.10.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3.049,96 eur od 16.10.2013 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Súčasne žiadal zaviazat' žalovaného v 1. rade na zaplatenie sumy 185,76 eur s debetným úrokom vo výške 25 % ročne od 1.10.2013 do zaplatenia a k náhrade trov konania. Žalobca žalobu zdôvodnil tým, že na základe Zmluvy o Č. spotrebiteľskom úvere zo dňa 14.11.2011 č. XXXXXXXXXXR (ďalej len „zmluva“) poskytol žalovaným v 1. a 2. rade úver vo výške úverového limitu 11.000,- eur. Žalovaní porušili podmienky splácať úver a dostali sa do omeškania s vrátením viac ako dvoch splátok a súčasne jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Preto žalobca vyhlásil splatnosť celého úveru dňa 15.5.2012. Ku dňu 15.10.2013 dlh žalovaných predstavuje sumu 15.632,24 eur (istina úveru 11.000 eur, úroky z úveru 2.961,96 eur, úroky z omeškania 1.582,28 eur a poplatky 88,- eur), pričom istina úveru vo výške 11.000,- eur sa ďalej úročí úrokom z úveru vo výške 11,9 % ročne a úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne, a to až do zaplatenia. Súčasne zo sumy

3.049,96 eur (úroky z úveru 2.961,96 eur a poplatky 88,- eur) požadoval úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne naďalej až do zaplatenia. Na zaplatenie uvedených súm žiadal zaviazať oboch žalovaných spoločne a nerozdielne. Ďalej žalobu zdôvodnil tým, že na základe Zmluvy o bežnom účte a balíku produktov a služieb Č. F. zo dňa 14.11.2011 (ďalej len „ZoBÚ“) pre žalovaného v 1. rade zriadil a vedie bežný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Ku dňu 30.9.2013 bol na tomto bežnom účte nepovolený debetný zostatok vo výške 185,76 eur, ktorý sa úročí debetnou úrokovou sadzbou vyhlásanou Č., t.j. 25 %. Suma 185,76 eur s debetným úrokom vo výške 25 % od 1.10.2013 do zaplatenia predstavuje výlučne dlh žalovaného v 1. rade.

3) Proti vydanému platobného rozkazu podala odpor iba žalovaná v 2. rade, ktorá žiadala vo vzťahu k nej žalobu zamietnuť. Poukázala na to, že jej manželstvo so žalovaným bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu F. zo dňa 5.6.2013 sp. zn. 24P/116/2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 1.7.2013 a vykonateľnosť dňa 23.7.2013. Rozvodom manželstva tak zaniklo bezpodielového spoluvlastníctvo manželov - žalovaného v 1. rade a žalovanej v 2. rade. Dňa 9.10.2013 došlo medzi rozvedenými manželmi k uzavretiu dohody o vyporiadaní BSM po rozvode, z ktorej vyplýva, že žalovaný v 1. rade v celom rozsahu na seba prevzal povinnosť splácať záväzky, ktoré vyplývajú zo žaloby v tomto konaní. Na základe vyjadrení žalovaného v 1. rade žalobca v celom rozsahu akceptoval dohodu o vyporiadaní BSM a oznámil mu, že sa stáva výlučným dlžníkom úveru. Žalovaná v 2. rade súčasne namietala výšku úrokov z úveru a výšku úrokov z omeškania, ktoré považuje za neadekvátne vysoké. Na základe uvedeného žalovaná v 2. rade má za to, že nárok žalobcu voči jej osobe nie je opodstatnený a z tohto dôvodu žiadala, aby konanie voči nej bolo zastavené.

4) Na základe vykonaného dokazovania a aplikáciou ust. § 708 ods. 1, 2 Obch. zákonníka a ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, uzavrel, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými ako manželmi a spoludlžníkmi bola uzavretá zmluva, na základe ktorej bol im poskytnutý úver na nákup nábytku vo výške 11.000,- eur pri úroku 11,9 % ročne a RPMN 13,48 %. Tento úver sa zaviazali splatiť žalobcovi 120 mesačnými anuitnými splátkami, splatnými vždy k 15. dňu v mesiaci, s dátumom prvej splátky 15.12.2011 a poslednej splátky 15.11.2021, pričom prvá až predposledná anuitná splátka bude predstavovať 157,18 eur a posledná anuitná splátka bude vypočítaná na základe priebehu splácania úveru. Splatenie pohľadávky banky a jej príslušenstva bolo v čase podpisu zmluvy zabezpečené dohodou o zrážkach zo mzdy, keďže v čase uzavretia zmluvy žalovaný v 1. rade bol zamestnancom spoločnosti P.-I. F., X..H..E... Neobstojí preto námietka žalovanej v 2. rade, že žalobca neskúmal dostatočne situáciu oboch žalovaných, čím porušil ust. § 7 zákona č. 129/2010 Z.z., následkom čoho by mal byť úver bez úrokov a poplatkov. Taktiež neobstojí obrana žalovanej v 2. rade, ktorá sa vyjadrila, že neporozumela podmienkam zmluvy. Ak táto žalovaná uzatvárala a podpisovala úverovú zmluvu bez toho, aby si ju prečítala a venovala jej náležitú pozornosť s odôvodnením, že verila žalovanému v 1. rade a že pri podpise zmluvy mala so sebou plačúce dieťa, toto nemožno pripočítať na ujmu žalobcovi. Taktiež na jeho ujmu nemožno pripočítať, že žalovaná v 2. rade sa následne nezaujímal, či úver bol čerpaný a či sa spláca. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaní poskytnutý úver vyčerpani dňa 15.11.2011, avšak nedodržali platobnú disciplínu, na ktorú sa zaviazali v zmluve, a napokon žalobcovi uhradili len sumu 213,84 eur (dňa 15.12.2011 vo výške 1,10 eur a dňa 16.1.2012 vo výške 212,74 eur). Z tohto dôvodu žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 15.5.2012 v súlade s ust. § 565 Obč. zákonníka a bodom 9.1 Obchodných podmienok, čo bolo žalovaným oznámené listom zo dňa 16.5.2012, ktorý bol žalovanému v 1. rade doručený dňa 23.5.2012 a žalovanej v 2. rade dňa 24.5.2012. Ešte pred zosplatením úveru, listami zo dňa 30.12.2011 a 30.1.2012 žalobca vyzýval aj žalovanú v 2. rade na zaplatenie dlžných splátok úveru, a to na adresu F., X. XX. Preto neobstojí ani jej obrana, že nevedela o tom, že úver nebol splácaný, ba dokonca, že nebol ani vyčerpaný.

5) Dlh žalovaných titulom spotrebiteľského úveru ku dňu 15.10.2013 predstavuje sumu 15.632,24 eur (istina úveru 11.000,- eur, úroky z úveru 2.961,96 eur, úroky z omeškania 1.582,28 eur, poplatky 88,- eur). Aj keď žalovaný v 1. rade na pojednávaní tvrdil, že uhradil žalobcovi dve splátky, toto nepreukázal ani jeden zo žalovaných. Preto okresný súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovaných na zaplatenie čerpanej a neuhradenej istiny 11.000,- eur. Súčasne ich zaviazal aj na zaplatenie kapitalizovaných úrokov z úveru ku dňu 15.10.2013 vo výške 2.961,96 eur (ktoré boli vypočítané úrokovou sadzbou 11,9 % ročne), ako aj úroku z úveru vo výške 11,9 % ročne zo sumy 11.000,- eur naďalej do zaplatenia, keďže táto výška sadzby úroku bola dohodnutá v úverovej zmluve v bode IV.. Žalovaná v 2. rade namietala, že uvedená výška úroku je neprimerane vysoká. Ani táto jej obrana však neobstojí. Podľa priemerných úrokových

mier z úverov obchodných bánk v percentách vypočítaných podľa Nariadenia (EC) No63/2002 ECD, priemerná úroková miera z úverov nad 5 rokov v čase uzavretia zmluvy ku dňu 14.11.2011 bola v hodnote 13,89 % ročne. Taktiež uložil žalovaným aj povinnosť uhradiť poplatky v zmysle Sadzobníka vo výške 88,- eur.

6) Je nepochybné, že žalovaní sa dostali do omeškania so zaplatením svojho záväzku, a preto žalobca má nárok aj na úrok z omeškania. Preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi podľa ust. § 517 ods. 1, 2 Obč. zákonníka úrok z omeškania, ktorého výška je v súlade s ustanovením § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Ku dňu 15.10.2013 kapitalizovaný úrok z omeškania predstavuje sumu 1.582,28 eur. Súčasne žalobca má nárok aj na úrok z omeškania naďalej od 16.10.2013 vo výške 9,25 % ročne z istiny 11.000,- eur, úrokov 2.961,96 eur a poplatkov 88,- eur.

7) O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Tieto pozostávajú zo súdneho poplatku vo výške 937,50 eur.

8) Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná v 2. rade odvolanie, ktorým žiadala zrušiť rozsudok voči nej a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne voči nej žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a zaviazat' žalobcu na náhradu trov konania z titulu jej právneho zastúpenia. Žalovaný v 1. rade rozsudok odvolaním nenapadol. Žalovaná v 2. rade odvolanie právne zdôvodnila ust. § 53 ods. 1, § 53b ods. 1 Obč. zákonníka, ďalej § 4 ods. 1 písm. f/ a g/, § 4 ods. 2, § 9 ods. 2 písm. i/, j/, o/, p/ a y/, § 7 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Ďalej dôvodila tým, že na základe vykonaných dôkazov okresný súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru a napadnutý rozsudok je potom nepreskúmateľný. V tomto prípade pri rozhodovaní mal súd zohľadniť tieto objektívne skutočnosti:

1.1. V čase, kedy žalovaným bol poskytnutý spotrebiteľský úver, žalovaná v 2. rade bola na materskej dovolenke a podľa jej informácie, žalovaný v 1. rade bol nezamestnaný. Preto žalovaná v 2. rade sa nemôže stotožniť s tvrdením súdu, že žalovaný v 1. rade v čase poskytnutia spotrebiteľského úveru mal byť zamestnaný v obchodnej spoločnosti P.-I., F., X..H..E... Na odstránenie týchto nezrovnalostí mal si prvoinštančný súd vyžiadať správu, či už od P.-I., F., X..H..E..., alebo od Sociálnej poisťovne, čo však prvoinštančný súd neurobil.

1.2. Pri poskytnutí spotrebiteľského úveru, žalobca mal povinnosť v súlade s § 4 a nasl. zákona č. 129/2010 Z.z. v platnom znení (ďalej len „zákon“) poskytnúť spotrebiteľom, t.j. žalovanej v 2. rade informácie pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Túto povinnosť si žalobca podľa žalovanej žiadnym spôsobom nesplnil. Žalovaná v 2. rade má za to, že žalobca jej neposkytol žiadne informácie o úrokovej sadzbe, ročných percentuálnych nákladoch, poplatkov za vedenie účtu a pod..

1.3. Podľa žalovanej v 2. rade, žalobca žiadnym spôsobom neposudzoval schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v súlade s § 7 zákona. V čase poskytnutia spotrebiteľského úveru, podľa vedomosti žalovanej v 2. rade, žalovaný v 1. rade mal na svoje meno i ďalšie úvery, nemal stály príjem, mal vyživovaciu povinnosť voči svojmu synovi, nemal žiadny nehnuteľný majetok. Žalovaná v 2. rade v tom čase bola na materskej dovolenke, nemala žiadny iný príjem, a potom žalobca z týchto dôvodov ani nemal žalovaným poskytnúť spotrebiteľský úver.

1.4. V zmluve o spotrebiteľskom úvere taktiež absentujú náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v súlade s § 9 a nasl. zákona, a potom aj tieto skutočnosti je potrebné zohľadniť pri rozhodnutí vo veci.

1.5. Žalovaná v 2. rade tvrdí, že všetky skutočnosti uvádzané vyššie namietala pred prvoinštančným súdom, avšak tento sa s nimi relevantným spôsobom nevysporiadal. Pretože žalobca nepostupoval dôsledne pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere, potom prvostupňový súd pri rozhodnutí vo veci mal postupovať v súlade s § 11 zákona a zaviazat' žalovaných na zaplatenie len istiny bez akéhokoľvek úroku a bez poplatkov, resp. žalobu žalobcu zamietnuť, nakoľko v prípade porušenia § 9 a nasl. zákona, žalobca ani nemá právo vyžadovať od žalovaných jednorázové splatenie ich záväzku.

2. Žalovaná v 2. rade tvrdí, že prvoinštančný súd nesprávne postupoval i v prípade, keď žalobcovi priznal 9,25 % úrok z omeškania ročne, zo sumy 3.049,96 eur počnúc od 16.10.2013 do zaplatenia. Dôvodom tohto tvrdenia je tá skutočnosť, že predmetná suma pozostáva z úrokov z úveru v sume

2.961,96 eur a poplatkov v sume 88,- eur. Podľa žalovanej v 2. rade, ďalšie zúročenie úrokov z úveru je v rozpore s dobrými mravmi, pretože podľa žalovanej v 2. rade, úroky nie je možné úročiť ďalšími úrokmi z omeškania. Opačný výklad bol v hrubom rozpore s § 52 a nasl. Obč. zákonníka. Žalovaná v 2. rade má za to, že v tomto prípade ide o neprijateľné podmienky, pretože v tomto prípade sankcie za omeškanie s plnením záväzku spotrebiteľa sú neprimerané.

3. Žalovaná v 2. rade má za to, že žalobca si v rozpore § 52 v spojení s § 53b a nasl. OZ uplatňuje sankcie za omeškanie s plnením záväzku. Podľa žalovanej v 2. rade žalobca si v rozpore s hore uvedenými ustanoveniami Obč. zákonníka uplatňuje:

a./ zo sumy 11.000,- eur úrok z úveru vo výške 11,9 % ako i úrok z omeškania vo výške 9,25 % - v tomto prípade podľa úrokových sadzieb ECB úrok z omeškania má byť maximálne 8,5 %, nakoľko ku dňu 8.5.2013 sadzba hlavných refinančných operácií bola 0,5 %,

b./ úrok z omeškania zo sumy 3.049,96 eur (úroky z úveru + poplatky) vo výške 9,25 % p.a. od 16.10.2013,

c./ sumu 3.049,96 eur žalobca dodnes konkrétne nedefinoval, z akých konkrétnych úrokov z omeškania a poplatkov táto suma pozostáva.

4. Tvrdenia žalovanej v 2. rade jednoznačne podporuje i súčasná judikatúra súdov SR, ako napr. konanie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 9C/253/2011.

9) Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej v 2. rade zo dňa 13.8.2015 žiadal potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k nej ako vecne správny. Uviedol, že táto žalovaná v odvolaní uvádza opätovne skutočnosti, ktoré viackrát namietala aj v rámci konania a s ktorými sa prvoinštančný súd dostatočne vysporiadal. Preto zastáva názor, že táto žalovaná neuviedla, z akých právnych dôvodov sa dovoľáva zrušenia rozsudku okresného súdu, v akom rozsahu ho napadá, ani v čom toto rozhodnutie považuje za nesprávne. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 205 ods. 1, 2 a § 221 ods. 1 O.s.p.. Trvá na tom, že ani jeden z dôvodov zrušenia rozhodnutie podľa vyššie uvedených ustanovení nebol v danom prípade naplnený. Taktiež má za to, že odvolanie nemá náležitosti podľa § 205 ods. 1, 2 O.s.p..

10) Odvolací súd aplikujúc ust. § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku prejednal podané odvolanie podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Podľa tohto ustanovenia totiž právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Civilný sporový poriadok nadobudol účinnosť 1.7.2016 a odvolanie žalovanej v 2. rade bolo podané ešte pred týmto dátumom. Preto odvolací súd má za to, že ide o právo, ktoré vzniklo podľa doterajších právnych predpisov a niet žiadnej zákonnej opory pre dokončenie tohto konania podľa novej právnej úpravy. V súlade s princípom legitímneho očakávania a právnej istoty preto odvolací súd posúdil odvolanie žalovanej v 2. rade v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

11) Odvolací súd prejednal odvolanie žalovanej v 2. rade podľa zásad uvedených v § 212 ods. 1, 2, 3 bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Pokiaľ súd prvej inštancie návrhu žalobcu vo vzťahu k oboj žalovaným v celom rozsahu vyhovel, v tejto súvislosti správne zistil skutkový stav a správne ho aj právne posúdil. Preto odvolací súd plne odkazuje na zdôvodnenie rozsudku okresným súdom (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

12) Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím dôvodom žalovanej v 2. rade odvolací súd dopĺňa:

13) Predmetom konania je nárok žalobcu proti žalovaným v 1. a 2. rade na plnenie spoločne a nerozdielne, a to z titulu neplnenia zmluvy a ZoBÚ z dôvodu ich nesplácania a následne toho, že žalobca vyhlásil splatnosť celého úveru dňa 15.5.2012. Súd prvej inštancie ako už bolo vyššie uvedené, návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

14) Čo sa týka dôvodov odvolania uvedených pod bodmi 2, 3, 4, 5 a 6, v súvislosti s nimi odvolací súd uvádza, že s týmito všetkými dôvodmi sa v podstate náležitým spôsobom vysporiadal súd prvej inštancie nielen vykonaným dokazovaním, ale v odôvodnení rozsudku. Pokiaľ žalovaná v 2. rade namietala jeho nepreskúmateľnosť, v tejto súvislosti odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie náležitým spôsobom rozsudok odôvodnil tak, ako to predpokladá ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a v tomto smere mu nemožno

nič vytknúť. Na vecnej správnosti rozsudku nič nemení ani žalovanou v 2. rade uvedené tvrdenie, že s bývalým manželom (žalovaným v 1. rade) uzavrela dohodu o vypořádání BSM, a to vo vzťahu k žalobcovi. Žalobca, podľa názoru odvolacieho súdu, pri poskytnutí úveru žalovaným postupoval v súlade so zákonom č. 129/2010 Z.z., pričom správne vypočítal aj dlh žalovaných k 15.10.2013. Zmluva a ZoBÚ boli platne uzavreté, opak žalovaná v 2. rade počas celého konania nepreukázala. To isté sa týka aj výroku o trovách prvoinštančného konania.

15) Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

16) O trovách odvolacieho konania už odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP, keď úspešnému žalobcovi vo vzťahu k žalovanej v 2. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

17) Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, posledná veta, CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávny obsadený súd,
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 430 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné ak:

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desať násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania, len príslušenstvo, pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b).

Na určenie výšky určenie minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napadá môže dovolateľ rozšíriť, len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).